

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 119.

34te Møde.

Torsdagen den 14de Marts.

(Fortsf.)

B. Christensen (fortsat): Jeg paa-
staaer dette i det Omfang, at, dersom det
endog i dette Dieblif meddeeltet os, at samt-
lige Fæstere havde affundet sig med Gudssele-
ren, og at de ikke ønskede et Ord mere talt
om denne Sag, saa vilde denne Erklæring dog
hverken berettigede eller forpligtede os til dermed
at lade Sagen berøve; thi det Duanneffoldste
Testamente eller Disposition er en Lov for
Skjoldnæsholms Gods, over hvilken kun Sta-
ten har afgjørende Myndighed. Naar en æret
Rigsdagsmand fra Nykjøbing (Monrad) be-
gyndte med at udtale sig i meget alvorlige
Udtryk om denne Sags uhyggelige Beskaffen-
hed og de Følger, den havde vakt hos ham,
men dog endte med at mene, at det ikke var
ham klart, hvilke Oplysninger man tilsigtede
erhvervede ved Sagens videre Undersøgelse, og
hvilket Brug man vilde gjøre af disse, da be-
høvede jeg maaskee ikke at opholde mig derved
efter de Uttringer, min ærede Ven og Gjenboer
her lige over for, Rigsdagsmanden fra Bogenfæ
(F. Jespersen) herom allerede har fremført;
men jeg skal dog bemærke, at der endnu er Me-
get aldeles uoplyst i det hele Forhold, i hvil-
ken Henseende jeg i Forbindelse med det alle-
rede Anførte endnu kun skal tillade mig at
spørge, om vel nogen Gæst er bleven synde-
ligt klogere med Hensyn til det Magelæg, der
fandt Sted i Begyndelsen af dette Aarhundrede,
efter den Oplysning herom, som indeholdes
saavel i den forrige Indenrigsministers skrift-
lige som i den nuværende Indenrigsministers
mundtlige Forklaring, og om man ikke maa
tilstaae, at hele dette Forhold er aldeles my-
stisk for os. Men jeg skal ikke opholde mig
længere derved; jeg skal heller ikke gaae ind
paa, hvad jeg kunde finde Anledning til at

bemærke med Hensyn til de Uttringer, der ere
faldne fra den ærede 6te Rigsdagsmand for
Kjøbenhavn (Mourier) om Domstolens Stil-
ling til denne Sag. Jeg skal blot gjøre
opmærksom paa, at det, man maa ville som
Folkerepræsentant, det, man maa ville i Fol-
kets og i Regjeringens Interesse, det fore-
kommer mig ganske simpelt at være det, at
efterat Regjeringen selv har erklæret, at den
ikke kan eller vil skride ind, Thinget da ifølge
sin egen Magtfuldkommenhed undersøger om
der kan spredes Lys over disse Forhold, og i
saa Fald om det Lys, man erholdt, ikke maatte
kunne foranledige en Virksomhed i forskjellige
Retninger, men om hvilken Virksomhed der paa
dette Trin af Sagen, efter min Mening, neppe
engang burde være Tale; thi Resultatet kunde
blive, ikke blot at man ønskede en Underføgel-
sescommission; det kunde blive for Exempel
en Henvendelse fra Folkerepresentationen til Re-
gjeringen med den Anmodning, med den Op-
fordring, at den ad Forhørsveien vilde lade
oplyse enten Sagen i det Hele eller enkelte
Punkter af den, eller mulig endog et ganske
andet Resultat. Jeg troer imidlertid som sagt,
at det ene Rigtige for Diebliffet er, at ind-
skrænke sig til at bede om, at nærværende Sag,
saaledes som den allerede nu er oplyst, overgives
foreløbig til Bearbejdelse af en Comitee, hvis
Hverv det da vil være at sige os, om Sagen efter
den Undersøgelse af samme, som Comiteen har
kunnet anstille, egner sig til at komme videre i
Betragtning og til Behandling og da i
hvilken Henseende og i hvilken Retning.
Jeg ønsker ikke at gaae dybere ind i Sagen;
thi naar man seer hen til, at her er kun
Spørgsmaal om, hvorvidt Sagen bør frem-
mes, s. Ex. til Comiteebehandling, og
naar man seer hen til, at man, dersom jeg
har forstaaet Stemningen rigtigt, fra de for-
skjelligste Sider her i Salen er enig om, at
man ikke vil standse Sagen paa dette Stadium,